

Презъ време на тази покъртителна сцена баща ми стоеше съвсемъ равнодушенъ, като че работата не го засѣгаше никакъ. Но, когато излѣзохме изъ палатката, той сложи пушката на земята и се спуствна къмъ мене. Помислихъ си, че се разкайва, че ще върне на бѣлитѣ нѣщата имъ и ще ме вземе. „Домилѣ му за мене — помислихъ си — макаръ и късно но му домилѣ.“ Той е силенъ и храбъръ; ако се застъпи за мене, ще ме пуствнатъ.“

— Уви! колко горчиво се лъжехъ! Едничката ми дреха бѣше кжса поличка отъ синя басма. Той я дръпна, съблѣче ме, казвайки:

— Не ти трѣбва вече. Бѣлитѣ ще ти дадатъ други дрехи.!

Въздѣхнахъ тежко и съ печално наведена глава трѣгнахъ следъ другитѣ роби.

За последенъ пѣтъ виждахъ баща си и, увѣренъ бѣхъ, че ще се върне въ кжщи напълно доволенъ отъ купеното.

Бѣхме вече стигнали до брѣга, когато видѣхъ, че майка ми тича следъ насъ. Тя едва се държеше на краката си, по тѣлото ѝ имаше следи отъ кръвъ.

— Замба, — викаше тя съ задавенъ гласъ, — какво ли ще те направятъ?

Тя се мъчеше да приближи до мене, но страшнитѣ камшици не я пущаха. Искахъ да се спра и да я прегърна за последенъ пѣтъ, но ржцетѣ ми бѣха свързани, другаритѣ съ които бѣхъ свързанъ, ме влачеха напредъ, а надзирателитѣ ме тикаха отзадъ.

Когато стигнахме на брѣга, лодката ни чакаше вече. Майка ми се опита за последенъ пѣтъ да се приближи до мене, но пакъ я отблъснаха грубо. Когато седнахме въ лодката и отплувахме отъ брѣга, тя